

UZASADNIENIE

A. B. (1), występujący w imieniu własnym oraz swoich małoletnich synów J. i A. B. (2), wystąpił z powództwem o zapłatę przez pozwane Towarzystwo (...) z siedzibą w P. następujących kwot:

- kwoty 3000 zł zadośćuczynienia pieniężnego i kwoty 2543,50 zł odszkodowania na rzecz A. B. (1),
- kwoty 4000 zł zadośćuczynienia pieniężnego, kwoty 375,25 zł odszkodowania oraz renty po 220 zł miesięcznie na rzecz J. B.,
- kwoty 5500 zł zadośćuczynienia pieniężnego, kwoty 375,25 zł odszkodowania oraz renty po 220 zł miesięcznie na rzecz A. B. (2).

Ponadto strona powodowa wystąpiła o ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące powstać w przyszłości skutki wypadku opisanego w pozwie.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powodowi przysługuje roszczenie o zapłatę przez pozwanego zadośćuczynienia pieniężnego, odszkodowania i renty w związku z będącym skutkiem wypadku komunikacyjnego z dnia 7 lipca 2012 roku rozstrojem zdrowia doznany przez powodów. Powód A. B. (1) wystąpił także o zapłatę odszkodowania mającego pokrywać szkodę związaną z wpłatą dokonaną uprzednio na poczet kosztów wypoczynku wakacyjnego oraz ze zniszczeniem ubrań i żywności w wyniku wypadku.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) z siedzibą w P. wniosło o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 16 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz A. B. (2) kwotę 1500 złotych z odsetkami ustawowymi, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd orzekający ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2012 roku doszło do wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez osobę kierującą samochodem osobowym, którą w dacie zdarzenia łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym. W wypadku uczestniczył także samochód kierowany przez A. B. (1), w którym znajdowali się jego małoletni synowie – A. i J. B..

Po wypadku, od 7 do 8 lipca 2012 roku, A. B. (2) (urodzony w dniu (...)) oraz J. B. (urodzony w dniu (...)) przebywali na Oddziale (...) Szpitala (...) numer 2 w B.. U A. B. (2) stwierdzono uraz ogólny oraz krwiste wybroczyny na skórze okolic szyi. Podano powodowi płyn fizjologiczny wieloelektrolitowy, nie wdrożono innego leczenia. Nie stwierdzono żadnych zmian pourazowych. Z kolei u J. B. stwierdzono uraz uogólniony, głównie głowy – okolic lewego łuku brwiowego. Stwierdzono obrzęk i zasinienie lewego łuku brwiowego. Podano powodowi płyn fizjologiczny wieloelektrolitowy, nie wdrożono innego leczenia. Nie stwierdzono żadnych zmian pourazowych.

A. B. (1) nie doznał stałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu na skutek wyżej opisanego wypadku, jak również nie wymagał pomocy innych osób w związku ze skutkami wypadku. A. B. (1) nie prezentuje objawowo reakcji spełniających kryteria zespołu stresu pourazowego. Wyniki badania psychometrycznego nie wskazują na występowanie u powoda objawów nerwicowych. Powód podał w wywiadzie psychologicznym, że korzysta z leczenia psychoterapeutycznego ukierunkowanego na całokształt sytuacji życiowej – zaczął chodzić na wizyty do psychologa jeszcze przed wypadkiem.

W dniu 27 sierpnia 2012 roku doręczono stronie pozwanej pismo powodów zawierające zgłoszenie szkody. Strona pozwana przyznała J. B. zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 3000 zł, natomiast A. B. (2) zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 1500 zł.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał powództwo za zasadne częściowo jedynie w zakresie roszczeń zgłoszonych przez A. B. (2).

Strona pozwana w niniejszej sprawie nie kwestionowała podstaw swej odpowiedzialności opartej na art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124 poz. 1152). Przedmiotem sporu był natomiast zakres poniesionych przez powodów skutków zdrowotnych wypadku z dnia 7 lipca 2012 roku. Powodowie domagali się spełnienia szeroko opisanych w pozwie świadczeń pieniężnych przez stronę pozwaną twierdząc, że spełnienie tych świadczeń zmierza do naprawienia skutków naruszenia dobra osobistego powodów, tj. ich zdrowia. W ocenie Sądu orzekającego strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałoby, że w wyniku wyżej opisanego wypadku A. B. (1) doznał jakiegokolwiek urazu ciała lub rozstroju zdrowia. W szczególności, nie została przedstawiona jakakolwiek dokumentacja medyczna, na podstawie której można by przyjąć, że A. B. (1) udzielano pomocy medycznej lub psychologicznej w związku ze skutkami wyżej opisanego wypadku. Wobec powyższego, w świetle treści art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. brak było podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z roszczeń zgłoszonych przez A. B. (1) związanych z jego twierdzeniami o doznanej w wyniku wypadku rozstroju zdrowia. Powód nie przedstawił także żadnych dowodów mogących uczynić wiarygodnymi jego twierdzenia o poniesieniu szkody majątkowej związanej z opłaceniem pobytu wakacyjnego, zniszczeniem ubrań i wyżywienia oraz z dojazdami do szpitala .

Brak było także podstaw do uwzględnienia roszczeń zgłoszonych w imieniu małoletniego J. B.. Powód ten doznał jedynie krótkotrwałego rozstroju zdrowia. Wobec tego, uznać należy, że już wypłacone powodowi przez stronę pozwaną na podstawie art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne jest w pełni adekwatne do rozmiarów doznanej przez powoda szkody niemajątkowej.

Z kolei w odniesieniu do A. B. (2) należy wskazać, że przyznane mu przez stronę pozwaną zadośćuczynienie pieniężne nie w pełni rekompensuje doznaną przez powoda szkodę niemajątkową. Powód doznał wprawdzie jedynie krótkotrwałego rozstroju zdrowia i przebywał w szpitalu przez okres ok. 1 doby, jednakże w przypadku 4-letniego dziecka tego rodzaju zdarzenie niewątpliwie musiało wiązać się z istotnymi, negatywnymi doznaniemiami o charakterze psychicznym. Brak jest także obiektywnych przesłanek do tego, aby różnicować wysokość zadośćuczynienia pieniężnego należnego obydwu małoletnim powodom. Wobec powyższego, uznać należało, że adekwatne zadośćuczynienie pieniężne wobec małoletniego A. B. (2) stanowić będzie kwota 3000 zł – skoro pozwany wypłacił już temu powodowi kwotę 1500 zł, do zapłaty pozostaje dalsza kwota 1500 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 29 września 2012 roku.

Podstawę zasądzenia odsetek za opóźnienie stanowi art. 481 § 1 i 2 k.c

Skoro między powodami w niniejszej sprawie zachodzi wyłącznie współuczestnictwo formalne, koszty procesu podlegały odrębnemu rozliczeniu między każdym z powodów a pozwanym.

Powód A. B. (1) jest stroną przegrywającą proces w całości, wobec czego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. należało obciążyć go całością kosztów procesu poniesionych przez pozwanego .

Na podstawie art. 100 k.p.c. orzeczono o wzajemnym zniesieniu się kosztów procesu między powodem A. B. (2) a stroną pozwaną – z uwagi na to, że każda ze stron częściowo wygrała proces.

Na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążenia kosztami procesu małoletniego powoda J. B., który nie osiąga żadnych dochodów, a przy tym w przypadku tego powoda ustalenie, że wypłacone mu już zadośćuczynienie pieniężne jest adekwatne do stopnia doznanej szkody niemajątkowej, zależało od oceny sądu.

Powyższe rozstrzygnięcie w zakresie pkt. 2 co do oddalenia powództwa w kwocie 2.000zł i orzeczenie o kosztach procesu apelacją zaskarżył powód A. B. (1) żądając zmiany wyroku poprzez uwzględnienie zadośćuczynienia w kwocie 2.000 zł na rzecz powoda i stosowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 445 par. 1 k.c. i art. 233 par. 1 k.p.c.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty chybione.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącego zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Jako chybiony należy ocenić zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c., polegający na ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wskazać, iż w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniemi doświadczenia życiowego. W niniejszej sprawie Sąd I instancji opierając się na opiniach biegłych, zeznaniach strony postępowania w sposób prawidłowy i wnikliwy ustalił istotne okoliczności przedmiotowej sprawy. W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie polemikę z prawidłowymi i nie obciążonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie polemikę z prawidłowymi i nie obciążonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu I instancji. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу prawidłowo przedstawionego już przez Sąd Rejonowy, którego argumentację Sąd Okręgowy w całości podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia przestać należy na odniesieniu się do pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącego w apelacji.

Chybiony jest także zarzut naruszenie art. 445 § 1 k.c. poprzez uznanie, że wypłacone na rzecz poszkodowanego było zaniżone. Należy przypomnieć, iż zadośćuczynienie dotyczy szkody niemajątkowej, a więc nieprzeliczalnej na

określoną kwotę pieniężną. Ustawodawca nie wprowadził przy tym żadnych kryteriów, jakimi powinien kierować się sąd przy ustalaniu wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, iż ma być ono „odpowiednie”. Już z powyższego wynika zatem, iż pojęcie „sumy odpowiedniej” jest pojęciem o charakterze nieokreślonym. Z tego względu w orzecznictwie, a także w doktrynie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Winno ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Na wysokość zadośćuczynienia składają się nadto cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne, jak i psychiczne, których rodzaj, czas trwania i natężenie należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenie, jaka konkretna kwota jest „odpowiednia”, z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, W kontekście powyższych uwag stwierdzić należy, że zmiana wysokości należnego zadośćuczynienia przez Sąd drugiej instancji może nastąpić wyłącznie wtedy, gdy zasądzona kwota odbiega w sposób wyraźny, wręcz rażący, a nie zaś jakikolwiek, od kwoty adekwatnej do rozmiarów doznanej krzywdy. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd orzekający granic swobody orzeczniczej nie przekroczył, co czyni podniesiony w apelacji zarzut chybionym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.. Na koszty poniesione przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie adwokata, ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).